

13. A HETEDIK PECSÉT ÉS A TROMBITÁLÓ ANGYALOK

Jel. 8. fejezet

I. A hetedik pecsét

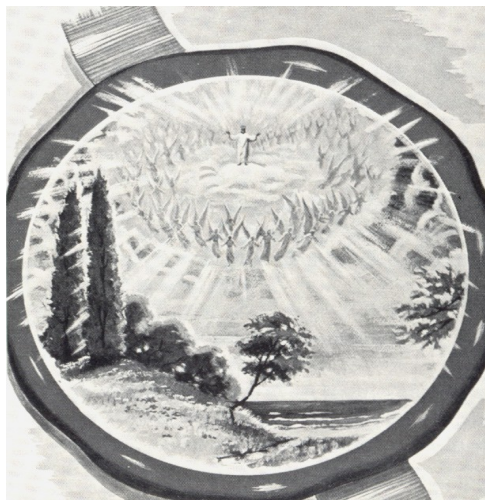
Ahogy már korábban is említettem, a hetedik fejezet egy közbevetett rész a hatodik és a hetedik pecsét között. E közbevetésnek az a rendeltetése, hogy bemutassa Isten igaz népét, amely képes megállni az Isten haragjának ama nagy napján, ami Jézus dicsőséges visszajövelekor fogja elérni csúcspontját.

A pecsét felbontásakor csak egyetlen eseményt lehetett megtudni, hogy a felbontása utáni időben lett *„nagy csendesség a Mennyben, mintegy fél óráig”* (1. vers). Már a hatodik pecsét végén is lehetett tudni, hogy a hetedik pecsét Jézus dicsőséges visszajövetelét, és Isten népe szabadulásának pillanatát vetíti előre. Hiszen már akkor elkezdődtek a Jézus dicsőséges visszajövetelével kapcsolatos megrázó események. Ezért is akartak az emberek elrejtőzni annak tekintete elől, *„aki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától, Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja”* (6,16-17.).

Ez a bejelentett nagy csendesség azért lesz, mert szinte a Menny minden angyala elhagyja helyét ekkor, hogy elkísérjék Jézust, és elébe menjenek a megváltottaknak. Az evangéliumok feljegyzései szerint már Jézus is utalt erre az eseményre, Ő is elmondta: *„eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és Ővele mind a szent angyalok, akkor beül majd a dicsőségének királyiszékébe”* (Mt. 25,31.).

Az eddigi fejezetekben, különösen a negyedik és ötödik fejezetekben úgy láttuk, hogy az egész menny visszhangzott a dicsőítő énekektől. Most azonban teljes csend van, mert a dicsőítő éneket zengő angyalok elhagyták a mennyet, hogy elkísérjék Jézust erre a diadalmas útjára.

János azt írja, hogy ez a nagy csendesség *„mintegy fél óráig”* tart a Mennyben. Ezt a megadott időt, a prófeciákra érvényes nap-év elv alapján kell kiszámítani. Isten úgy határozta meg, hogy a próféciai idők számításakor egy napot egy évvel kell számolni. *„Meghatároztam neked az ő vétküek éveit napok száma szerint... egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam neked”* (Ezék. 4,5-6.). Ha ezt a számítási rendet vesszük alapul, akkor a következő eredményre jutunk.

A fél óra, az egy napnak a 48-ad része. Egy prófétai év „360” napból áll. A fél óra a 24 órás napnak a 48-ad része, ami átszámítva a 360 napos évre 7,5 napnak felel meg, vagyis kb. egy hétnek. Megközelítően tehát egy hétig tart az, amíg az üdvözültek seregével Jézus visszatér a mennybe. *„Mindnyájan beléptünk a felhőbe, és hét napig utaztunk, hogy elérjük az üvegtengert.”* (EGW: 1Test. 60,3.)

II. A trombitákat azonosíthatjuk-e a csapásokkal?

Mivel létezik egy olyan tanítási irányzat, amely szerint a hét trombita azonos a hét csapással, ezért szükségesnek tartom ezt a kérdést is vizsgálat tárgyává tenni. Ugyanis egyáltalán nem lehet azonosítani a hét trombitát és a hét csapást a következők miatt: Ha van is bizonyos hasonlóság, azonosság csak a 7. trombita és a 7. csapás eseményei között van. Hasonlóság is csak azért van, mert mind a kettő ítéletet hirdet, Isten ítéletét. Az egyik a hitehagyott keresztény világ felé, a másik pedig az összes gonoszok felé, és már ebben is különböznek egymástól.

A negyedik trombita, illetve a negyedik csapás a legkirívóbb példája annak, hogy nem lehet azonosításról beszélni. A negyedik trombita meghomályosítja a Napot. A negyedik csapás pedig éppen ellenkezőleg, felfokozza a Nap erejét, hogy tikkassa az embereket. Tehát pontosan az ellenkezője történik az egyik esetben, mint a másikban.

Az ötödik és a hatodik trombita olyan időpróféciaikat határoz meg, ami szintén kizárja az azonosítás lehetőségét. Olyan hosszú időegységet határoz meg, amit nem lehet vonatkoztatni a csapásokra, mert 150 + 391 évről, vagyis egy 541 éves időszakról ad jövendölést. Ugyanakkor ezek az időpróféciaik már beteljesedtek, azaz a történelem visszaigazolta az értelmezés helyességét.

A hetedik trombita pedig olyan próféciai eseményeket jelent ki, amelyeknek jóval a csapások előtt kell beteljesedniük, mint az Isten templomának megnyilatkozása a mennyben, a pogányok haragja, amely az elpecsételés kezdetét jelzi, a halottak ideje, hogy megítéltessenek, vagyis a vizsgálati ítélet, amikor Krisztus kezébe veszi a hatalmat és országlását megkezdi, szintén az 1844-es eseményekre utaló kijelentés.

III. A tömjénező angyal

János apostol ebben a látomásában hét angyalt lát, akiknek kezében trombiták voltak, és éppen készültek arra, hogy trombitáikat megfújják. A trombiták hangja több dologra is figyelmeztet. A régi időben a trombita hangja nagyon fontos figyelmeztető üzenet volt, igen komoly felhívás előfutáraként tartották számon. Általában politikai és háborús események eszköze, illetve tudósítója volt a trombita. *„Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harci riadót!”* (Jer. 4,19.). *„Mert ha a trombita bizonytalan zengést tesz, kicsoda készül a harcra?”* (1Kor. 14,8.). Ebben a prófétikus kinyilatkoztatásban Isten büntető ítéleteit hirdetik meg a trombitáló angyalok.

Amíg a hét levél az Isten üzenetét hirdette az egyház felé, addig a hét pecsét arról beszélt, hogy mennyire figyelmen kívül hagyta az egyház ezt az üzenetet. A hét trombita viszont már azt mondja el, hogy az Isten miként reagált az egyház hitehagyására és bukására. Jézus már a pergámumi gyülekezetnek jelezte ennek lehetőségét. *„Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar”* (2,16/a.). Ezt igazolja vissza az a tény, hogy éppen ennek az egyházkorszaknak az idejére tehető az első trombita eseménysorozata.

Mielőtt azonban az angyalok megfújják trombitáikat, figyelmünk egy másik angyalra van irányítva. Ebben az angyalban Krisztust, mint az emberiség érdekében közbenjáró főpapunkat ismerhetjük fel. A földi árnyékszolgálatban a papok feladata volt a tömjénezés. Ők viszont Jézus Krisztus előképei voltak.

Az arany füstölő oltár a szentély első részében van, ott, ahol Jézus ebben az időben főpapi szolgálatát végzi. A tömjén, mint jó illatú füst, Jézus érdemeit és tökéletes szentségét jelképezi. Dávid azt mondja Istennek: *„Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, kezem felemelése estvéli áldozat legyen”* (Zsolt. 141,2.).

„Krisztus mint Közbenjáró, saját érdemeit teszi a szentek imáihoz, melyek így elfogadhatóvá válnak Isten előtt.” (EGW: SDA Bibl.Comm. 787.)

Ez a bemutatás a remény és a vigasztalás üzenete akar lenni arra az időre, amikor a trombiták ítéletei látogatják majd a földet. Azt üzeni ez a kijelentés, hogy Isten nem feledkezik el az ő hűséges gyermekeiről. Imáikat olyan közbenjáró közvetíti, akinek érdemei vannak, és ebből adódóan az általa közvetített imák meghallgattatnak. Ezért *„felment a tömjén füstje a szentek könnyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe”* (4. vers).

A közbenjárói szolgálat befejezésével azonban teljesen megváltozik a kép, és a közbenjáró magatartása is. Még egyszer megtölti füstölőjét az oltár tűzével, de tömjént már nem tesz rá. Ez a kép azt fejezi ki, hogy befejeződött a közbenjárás Isten és ember között. Az emberi család sorsa végleg eldőlt. A közbenjáró kimondja végső és megmásíthatatlan szavát: *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is.”* (22,11.). Majd a tömjénezőt, az oltár tűzével feltöltve leveti a Földre. Az a tömjénező, amely a szentek imáit közvetítette eddig Isten elé, most az Isten végső ítéletének tűzét közvetíti az egész gonosz világ felé.

Amíg azonban ez az esemény meg nem történik, vagyis el nem érkezik a beteljesedésének ideje, addig Isten ítéletei még kegyelemmel elegyítettek, és csak részlegesen töltetnek ki a földre. Ezt fejezi ki az a kép is, hogy az első hat trombita ítéletében, nem az egész földet, hanem annak csak a harmad részét érintik az isteni csapások.

IV. Az első trombita

A hét angyal trombitája kiegészítését és folytatását képezi a Dán. 2. és 7. fejezetében foglalt jövődölésnek. A trombiták üzenete azzal kezdődik, hogy bemutatja, miként bomlott fel tíz királyságra a Római Birodalom. Ennek leírását az első négy trombita üzenete adja meg.

Az első angyal trombitájáról azt írja János: *„Az első angyal azért trombitált, és lőn jégeső és tűz, vérrel elegy, és vetteték a földre; és a földnek harmadrésze megége, és az élőfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő fű megége.”* (7. vers). Ez a csapás különösen ráillik arra az invázióra, amelyet a nyugati gótok hajtottak végre a Római Birodalom területén. Theodosius császár halála után 396 januárjában indultak el Alarik király vezetése alatt. Hódításuk útja: Thrácia, Macedónia, Görögország. Majd átkeltek az Alpokon és 410 augusztusában kifosztották Rómát is. Végül a mai Spanyolország területén telepedtek le.

A próféciában adott jelképek találóan fejezik ki a gótok pusztító áradatát: *„jégeső”*. Miként a jégeső, amely pillanatok alatt tönkrevéri a legszebb termést is, úgy ez az invázió is ilyen hirtelenül jött, és váratlan pusztítást végzett. Ez a kép azt is jelzi, hogy messze északról zúdultak le a Római Birodalomra, vagyis a mai Norvég és Svéd területekről. De jelzi azt is, hogy egy kemény tél közepén indultak, januárban, a tél fagyát használták ki, hogy átkeljenek a folyókon.

A másik jelkép is találóan fejezi ki azt a körülményt, amikor a hódításukat végrehajtották, mintha *„tűz”* perzselt volna le mindent. A görögországi hódítást követő nyáron olyan hőség volt, hogy a folyók kiszáradtak, a növényvilág kipusztult. Ez részben segítette őket haladásukban. Ugyanakkor az általuk gyújtott tüzek is megállíthatatlanul terjedtek, és rettenetes károkat okoztak.

A harmadik jelkép összefüggésben van az előző jelképpel, a *„tűz”*-el, ezért *„az élő fák harmadrésze megége.”* Hasonlít ez a leírás ahhoz, amiről Ezékielnek kellett jövődölnie, és üzenete végén kijelentenie, hogy amit mondott, azt sokan csupán jelképes beszédnek gondolták (lásd: Ezék. 20,45-49.). Ez a kép ugyanakkor a hódítások gyorsaságát és a vele kapcsolatos pusztítást is érzékelteti, amiként a futótűz is szinte megállíthatatlanul pusztít el maga előtt mindent. Ezért olvasható a kijelentésben az, hogy a *„jégeső és tűz, vérrel elegyítve”* vettetik a földre, amitől nemcsak *„az élőfáknak harmadrésze megégett, és minden zöldelő fű megégett”*, hanem ezzel együtt vér is folyt, vagyis emberi életek is kioltásra kerültek.

V. A második trombita

„A második angyal is trombitált, és mint egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré lett; És meghalt a tengerben lévő teremtett lények harmadrésze, amelyekben élet volt; és a hajóknak harmadrésze elveszett.” (8-9. vers). Az elbukott kereszténységre zúduló újabb csapásban a vandálok pusztító hadjáratait ismerhetjük fel. Amíg az első csapásnál a jégesőnek

megfelelően, a hideg észak felől zúdult pusztító fergeteg Rómára, addig most a forró Afrika felől támadt veszedelem.

A Közép-Ázsiából beözönlő hunok a Thráciában lévő néptörzseket kiűzték telephelyükről, akik innen a mai Franciaország déli részén áthaladva Spanyolország területére jutottak. Majd 407-ben átkeltek Afrikába, és Karthágó meghódításával (439) államot alapítottak (vandálok) a mai Tunisz területén. Innen aztán ellenőrzésük alatt tartották a Földközi-tenger nyugati részét és szinte az egész tengeri kereskedelmet. Rabló hadjárataik csúcspontja Róma teljes kifosztása volt 455-ben. Két héten át dúlták, és szinte teljesen kifosztották Rómát. Innen származik a ma már szállóigévé vált szavunk, a „vandalizmus”.

Két alkalommal is tettek kísérletet a Római Birodalom részéről a vandálok felszámolására, egy összevont hajóhaddal. Az utolsó kísérletet 468-ban Leó, keletrómai császár tette meg. Ez alkalommal 1130 hajóval, és mintegy 100.000 főt meghaladó tengerész katonával indult el. A vandálok azonban Geiserich vezetésével az éjszaka leple alatt gyújtó hajókat engedtek a szép rendben egymás mellé horgonyzott római flotta közé. A szél iránya is a tűznek kedvezett, így szinte lehetetlen volt a védekezés. Amelyik hajó esetleg ki tudott törni a dühöngő tűz közül, azt a vandálok hajóhada semmisítette meg. A prófécia nem is tudta volna találóbbr jelképpel bemutatni ezt a csapást, *„mint egy tűzzel égő nagy hegy, mely vetteték a tengerbe”*.

Az eredeti szövegben itt sincs benne az állat szó a kilencedik versben. Itt inkább élőlényekről van szó, mintsem állatokról. Ez a meghatározás valószínűleg azokat az embereket jelöli, akik ebben a rettenetes ütközetben pusztultak el, ott a tengerben, vagyis a hajók legénysége, és az ott lévő katonák.

János apostol bemutatása szerint ez a politikai erő egy nagy hegygé lett, amely a szárazföldről a tengerbe csúszott. Ez a tenger jelenti a Földközi-tengert, ahol egyeduralkodóvá lettek a vandálok, de jelenti a népek tengerét is, hiszen népek lakta országokat dúlt végig. A népek fölé tornyosuló, csúszó hegy azzal fenyegetett minden országot, hogy maga alá fogja temetni őket. Ilyen csúszó hegygé nőtt a vandálok királysága Róma számára ebben az időben. A jövődőlés pedig még csak fokozni akarja ennek a hatalomnak a félelmetességét azáltal, hogy ez a zuhanó hegy még ég is. Az a kijelentés, miszerint a *„tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe”* már egyfajta ellensúlyozása annak a félelmetes bemutatásnak, amely az általa végzett pusztításra mutat. Ez a tengerbe zuhanó hegy azt is kifejezi, hogy végül az égő hegyet el fogja nyelni a népek tengere, és ezzel eljön az ő pusztulása is. (lásd még: Jer. 51,25; 41-43.)

VI. A harmadik trombita

„A harmadik angyal is trombitált, és leesett az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és esett a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizek forrásaira; A

csillagnak neve pedig öröm: változék azért a folyóvizek harmadrésze örömmé; és sok ember meghalt a vizektől, mivel keserűkké lettek.” (10-11. vers).

A próféciák jelkép-nyelvezetében a hulló csillag elsődlegesen Sátánt jelképezi: *„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!?” (Ésai. 14,12.).* Sátán „öröm”-ként esik le *„a folyóvizek harmadrészére és a vizek forrásaira”.* A Szentírásban a vízforrás a lelki élettel kapcsolatos felüdülés szimbóluma. Mindenek előtt magát Jézus Krisztust jelképezi, aki a lelki élet forrása tud lenni mindazoknak, akik szomjúhoznak az élő víz után: *„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék” (Ján. 7,37.).* *„Aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (22,17.).* De a vízforrás jelentése vonatkozhat azokra az emberekre is, akik valamikor közösségre jutottak Jézussal. *„Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” (Jn. 4,14/b.),* *„élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn. 7,38.).*

Az előbbiekből következik, hogy Sátán mint „öröm”, csakis az emberekben lévő forrásra eshetett, hogy azokat megrontsa. Az Istentől adott jóvendülés sajnos tökéletesen teljesedett be, mert ez az időszak valóban a hitehagyás ideje volt a kereszténység körében. Emberek, akik korábban a Jézussal való közösség alapján az élet vizének forrásai lehettek az igazság után szomjúhozóknak, ettől kezdve örömmé váltak, vagyis a többieket megrontó mérgezett forrásokká. *„És láttátok az ő undokságait és bálványait: fát és követ, ezüstöt és aranyat, amelyek náluk vannak. Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony, nemzetség vagy törzs, akinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünktől, hogy elmenjen és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne közöttetek méreg- és örömtermő gyökér!” (5Móz. 29,17-18.).* Eszerint a korábban Istentől áradó vizek és a források nem száradnak ki, csak mérgezetté válnak, amitől *„sok ember meghal” (11/b. vers).*

Mivel azonban a történelem során Sátán mindig egy földi, emberi eszköz által lépett az emberi történelem színterére, ezért így történt ez ebben az esetben is. Éppen ezért ez azt jelenti, hogy ez a próféta jelkép egy démoni erőktől támogatott nagy vezéregyéniségben is beteljesedik. Ebben a bemutatásban Attila hun vezérre ismerhetünk rá, akinek tündöklése és bukása valóban hasonlított egy fényes meteorhoz. Hízelgői azt mondták: *„személyének a megpillantása megvakítja a ránézőt”.* Feltűnő pompával öltözködött.

A hunok Közép-Ázsiából jöttek Európába 362 körül, és először az Al-Duna vidékén telepedtek le. Innen indultak később Attila vezetésével további hódításokra. Különösen azoknak a részeknek kellett szenvedniük a hódításaiktól, ahonnan a folyóvizek indulnak. 451-ben átkeltek a Rajnán, de megállította őket az egyesített római-germán hadsereg. Innen Itália ellen vonultak, ahol rövid ideig ottmaradtak és fosztogattak. A feldúlt országrészek lakói a lagúnákra menekültek előlük. Így jött létre Velence is. Róma falai alól azonban visszafordultak, mint akik

ezzel befejezték a küldetésüket. Azonban 453-ban váratlan hirtelenséggel meghalt Attila, ez a hullócsillag.

A hullócsillag „*üröm*” neve is találóan fejezi ki azt, amit Attila feltűnése kiváltott. A név gyakran jellemzést ad arról, aki annak tulajdonosa. Attila azzal hivatkozott, hogy „lova lábnyoma után nem nő többé fű”. Borzalmas kegyetlenségét jellemzi, hogy foglyait lovakkal szaggatta szét, vagy megterhelt kocsik kerekeivel roncsoltatta szét. A csillag nevét annak jelölésére is lehet alkalmazni, hogy jelezze azt az ítéletet, amely a trombitászó alkalmával keletkezett. Az „*üröm*” egy keserű növény, ami a csapás kiváltotta keserűséget szemlélteti.

VII. A negyedik trombita

„A negyedik angyal is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és a holdnak harmadrésze, és a csillagoknak harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a nap az ő harmadrészében ne fényljk, és az éjszaka hasonlóképen.” (12. vers). Ez a jelképes bemutatás vereségről szól, és a ragyogás, a dicsőség lehanyatlásáról ad képet: *„Meghomályosodék a Nap, a Hold és a csillagok fénye”* ebben az időben.

Itt megint Sátán munkájának eredményét ismerhetjük fel. Ez a meghomályosodás azonban csak részlegesen történik, vagyis csak azok életében tud eredményt elérni Sátán, akik elvesztették kapcsolatukat a világ világosságával, Jézussal. Akik mindvégig közösségben maradnak Jézussal; Azok *„nem járnak sötétségben, hanem övék lesz az életnek világossága”* (Jn. 8,12/b.). Azok *„fénylenek, mint az égnek fényessége”* (Dán. 12,3/a.).

A nap, a hold és a csillagok azonban úgy is értelmezhetők, mint amik a római állami szervezet vezetőit jelképezik, - a császárokat, a konzulokat és a szenátorokat. Ezeknek a vezető tekintélyeknek is kezdett meghomályosodni a fénye ebben az időben. Ennek a folyamatnak elindítója a herulok királya, Odoaker volt, aki 476-ban elfoglalta Rómát, és az utolsó nyugatrómai császárt letaszította a trónjáról, Romulus Augustulust. Ettől kezdve a római császárság fénye a leggyengébb sugarakat sem bocsátotta ki többé. Ezzel az eseménnyel az ókori civilizáció végleg lehanyatlott, és a „barbár” középkori állapotok következtek.

Hamarosan azonban új hódító tűnt fel Itáliában, Teodorich, a keleti gótok királyának személyében 489-ben. A gótok csak 538-ban lettek elűzve Justiniánus keletrómai császár hadvezére, Belizár által. A római konzulátusi intézményt 541-ben szüntette meg Justiniánus. Szerinte ez a cím emlékezteti a rómaiakat a régi szabadságukra. *„Ezt a címet elviselhetetlennek tartotta uralkodói önértében”* (Gibbon). Így homályosodott el fokozatosan a régi birodalom fénye és dicsősége.

A keleti gótok azonban újra visszajöttek Rómába, ahonnan 522-ben Belizár utóda, Narses verte ki őket. Ezzel aztán megpecsételődött Róma leigázásának sorsa,

és a Szenátus sorsa is. Ennek következtében Itália, de legfőképpen a hét halom városa, Róma, egy időre sivataggá változott.

„Az utcákat fű lepte be, a fórumon tehenek legelésztek. Azok, akik még a városban maradtak - időnként alig többen ezernél - úgy szoktak hozzá a beomló paloták dőrejéhez, mint az Alpese lakói a lavinákéhoz. Az antik világ épületei a középkor századaiban a kőfejtő szerepét töltötték be, és a hét domb közötti völgyeket törmelék töltötte fel.” (Wolf Schneider: Városok Úrtól Utópiáig. 129,1)